

Een nieuwe oude bekende

Dit interview met de nieuwste diaken Don Barents vindt plaats kort na zijn bevestiging in dit ambt. Wanneer ik de poes aai die in een stoel in de voorkamer ligt, schrik ik. Ze is koud! Dood? 'Nee, gips', glundert Don. Bij het hierna volgende gesprek blijkt al snel dat Don niet van gips of steen is, maar een mens van vlees en bloed, een warm mens ook. Zou ik hem moeten typeren dan plaats ik hem in de categorie: Je kunt hem de mond openen met een strootje, maar die slechts weer dicht krijgen met een voorhamer. Ik werp me in de strijd.

De jonge Don

Hij is geboren in Rotterdam in 1943. Zijn ouders, die in 1940 getrouwd zijn, woonden in het centrum en zijn daar dus weggebombardeerd. Die oorlog had nog een gevolg: Dons vader werd opgepakt voor de *Arbeitseinsatz*, de verplichte tewerkstelling in Duitsland. Dons moeder heeft toen het toneelstuk van haar leven gespeeld. Met haar van Don zwangere buik en zwaaiend met een valse huisartsenverklaring dat haar man een ernstige besmettelijke ziekte onder de leden had, kreeg ze hem vrij! De officier wilde haar geloven. 'Er waren ook toen al goede Duitsers', zegt Don glimlachend.

Maar zijn vader moest toen wel onderduiken.

Het gezin was niet kerks. Vader was zelfs ongelovig, moeder was weliswaar dooplid van de Hervormde Kerk, maar met af en toe wat lezen in haar Bijbeltje hield het voor haar wel op.

Na de oorlog verhuisden ze naar Den Haag. Don ging wel naar een christelijke lagere school, maar deed eindexamen op de Zuiderpark HBS. Op deze school kwam hij in aanraking met de Ichthus-beweging. Die trok jongeren aan die van huis uit niet gelovig waren opgevoed. Ze hadden een prima klantenbindingsysteem. Bij elke kerkdienst in het Olympiatheater die je bezocht, kreeg je een bon voor een gratis muziek/dansavond, maar hij werd toch meer door de inhoud dan door de bonnen getroffen. Dat leidde er toe dat hij reeds in die HBS-tijd, samen met een paar medeleerlingen, zelfstudie deed op het gebied van levensbeschouwing en wereldgodsdiensten. Zijn conclusie was toen dat het christelijk geloof het meest positieve geloof was, omdat dat zich richt op de instandhouding en het laten groeien van de groep geloofsgenoten. In dat verband wijst Don op de Tien Geboden, waarvan de eerste drie op God zijn gericht en de overige zeven op het menselijk handelen. De school adviseerde hem om direct te gaan werken. En wellicht omdat zijn vader daar werkte, ging ook hij naar Defensie. Daar trof hij het met een kolonel die meer in Don zag. Daardoor mocht hij gaan studeren in Leiden en werd in vijf jaar drs. wis- en natuurkunde. En daar volgden weer

leuke banen uit, tot aan het einde van zijn loopbaan bij Defensie. Het liep allemaal mee in zijn leven.

De kerkse Don

Zijn leven raakte ge- en vervuld. Een vrouw, een goede baan en thuis in de Hervormde Kerk in Maassluis. Hij werd er in 1968 gedoopt en deed er belijdenis. 'Het was een feestdag', vertelt hij glunderend. Hij was toen nog niet actief in de kerk. Zijn kinderen Nathalie en Xander werden daar geboren. Het was een leven van huisje-boompje-beestje. Maar dat zou veranderen! Ze verhuisden in 1977 naar 's- Gravenzande, naar een nieuwbouwwijk met veel jonge gezinnen. In die nieuwe wijk begon ook een nieuw kerkelijk leven. Hij werd een enthousiaste

medewerker, ambtsdrager, samen met vijf collega-ouderlingen, zoals ook hij, allen dertigers. Zij maakten een plan van aanpak dat, zonder valse bescheidenheid vertelt hij het, gegarandeerd succesvol zou zijn. Zijn dominee, Hamoen, was in eerste instantie niet enthousiast maar, geprikkeld door deze weerstand, maakten ze een nóg beter plan. Dat werd aangenomen, zeker toen bleek dat de dominee hierdoor meer tijd vrij zou krijgen om zijn inhoudelijke werk uit te voeren, omdat er veel organisatorisch en uitvoerend werk door vele gemeenteleden zou worden gedaan. Hij wordt nog helemaal opgetogen als hij erover vertelt. De kerk voor 99 % vol en met Kerst en Pasen meer diensten per dag.

Hij was de eerste vier jaar sectie-ouderling. Hij deed veel aan bezoekwerk en met ontroering vertelt hij dat in moeilijke gesprekken de Bijbel soms als vanzelf op de goede plaats open viel. De tweede vier jaar was hij ouderling met bijzondere opdracht, zijnde het werken voor en met mensen met een verstandelijke handicap en met en voor hun ouders. Nogal eens voelden die ouders zich in de steek gelaten door de kerk, omdat ze te weinig of te oppervlakkig bezocht werden, terwijl ze juist door hun gehandicapte kind zoveel extra last te dragen hadden. Hij heeft toen alweer een plan ontwikkeld om aan die behoeften tegemoet te kunnen komen. Dat plan is uitgevoerd in het hele Westland en functioneert nog steeds. Ook was hij in deze tweede termijn de vertegenwoordiger van de Hervormde Gemeente in het

toen lopende Samen-op-Weg-proces en vanuit de kerkenraad vertegenwoordiger naar de classis. Een druk baasje was hij, maar het bleek niet alles rozengeur en maneschijn.

De gekwetste Don

Zijn huwelijk heeft hij in 1985 aan de vrouwenemancipatie verloren. Zijn vrouw wilde wegen opgaan, waarop hij haar niet kon en wilde volgen. De scheiding was daarom onvermijdelijk. Maar, hij zegt het met verdriet, ook zijn kinderen zijn hem daardoor ontvallen. Hij heeft ze nooit meer gezien na de scheiding, hoewel hij daarvoor toch een goede relatie met hen had. Hij is toen in Scheveningen gaan wonen en heeft in die periode het contact met de kerk verloren. Als gescheiden man kreeg hij geen bezoek, zegt hij, nu zonder bitterheid. Maar het keerde ten goede, zij het via een bruuske omweg. In 1992 kreeg hij een hartstilstand en is, zoals hij zegt, in het Westeindeziekenhuis 'uit de dood ontwaakt'. Tijdens de revalidatie in dat ziekenhuis kwam hij de kerk weer tegen en daarom ging hij weer ter kerke, bij ds. Maasland. Die vroeg hem in 1998 om ouderling te worden in de Oude Kerk in Scheveningen. Maar hij werd getipt door zijn vriend Kees de Jong dat er aan de Dovenetelweg een huis vrij kwam en daar trok hij in. Hij ging daarom dus kerken in de Bethelkerk en werd daar na verloop van tijd gevraagd om kerkrentmeester te worden. Wat hij graag aanvaard heeft. Op het werk werd er aan zijn positie gemorreld; hij werd daar ziek van, moest zich ook ziek melden als kerkenraadslid, kort nadat hij bevestigd was. Toen is er wat mis gegaan in de communicatie tussen hem en de kerk en hij heeft zich terug getrokken. De verklaring voor zijn snelle vertrek aan de gemeente was wat hem betreft een (te) klein deel van de werkelijkheid, maar hij is, toen hij weer beter was, wel blijven kerken.

De herstelde Don

Hij kon in 2002 met de VUT en werd toen meteen leraar wiskunde. Tot 2006 heeft hij dat gedaan. In die tijd leerde

hij zijn huidige vrouw Ivy kennen, met wie hij in 2003 getrouwd is. Als Sloveense is zij rooms-katholiek, dus zien we haar niet zo vaak met hem in onze kerk. Op zijn beurt gaat hij nu en dan met Ivy mee naar de r.k. Heilige Familiekerk, en zeker met Kerst en Pasen. De kerkelijke beleving is voor hun beider leven essentieel. Zijn Ivy betekent veel voor hem. Hij zegt in dit gesprek mooie dingen over haar. Zij is ook de rem op zijn vaak te ongebreidelde werklust. Bij een koffiepauze fluistert ze me toe dat ze 100 % wel genoeg vindt, geen 150%, want als nieuwe ambtsdrager zit hij al weer vol met plannen. De diaconale taken 'verrukken' hem. Hij kende de inhoud van dit werk niet zo goed, maar gaat er voluit voor. 'Er zit schoonheid in dit ambt', zegt hij. Hij is goed met woorden en hij gebruikt er ook veel van. Desgevraagd zegt hij dat er bij hem geen verwijten zijn aan de Bethelkerk, ook niet naar hen die hem destijds minder adequaat hebben opgevangen. De huidige ontvangst is des te beter! Zijn missie is: Bouwen aan de kerk en niet omzien in wrok.

De huidige Don

Een man met een exacte opleiding en met managementervaring. Een man met veel kerkelijke ervaring, maar toch ook een man met onzekerheden en gevoeligheden. Hij vertrouwt me toe dat hij in de nacht voor zijn eerste openbare optreden als diaken slecht geslapen heeft. Ook dat hij wel moet wennen aan het feit dat hij als diaken meer op de benen zal staan dan hij als ouderling in de stoel heeft gezeten. Hij bedoelt dat hij als diaken meer dingen zal moeten uitvoeren, waar ouderlingen meer praten. Terugziend op zijn leven heeft hij ervaren dat wat hij als scholier dacht te zullen vinden in het christendom en de kerkgemeenschap zijn hele leven waar is gebleken. In een meelevende gemeente sta je niet alleen. Dat geldt voor hem ook in de Bethelkerk.

Inge Ligthart Schenk